

Oorlogsverloop en -perspectief¹

Nog op dezelfde dag waarop hem het bericht van de staatsgreep in Belgrado bereikte, besloot Hitler, Joegoslavië militair te vernietigen en het land in brokken te verdelen. Vanuit het noorden en, in het oosten, van Bulgarije uit zouden Duitse strijdkrachten Joegoslavië binnendringen. De gebieden die vóór de eerste wereldoorlog deel hadden uitgemaakt van het oude Oostenrijk-Hongarije zouden grotendeels aan *Gross-Deutschland* toegevoegd worden, maar ook Hongarije en Bulgarije zouden gebiedsuitbreiding krijgen. Het grootste deel van Joegoslavië zou Hitler aan Mussolini overlaten, alleen het vroegere Servië zou onder Duitse *Militärverwaltung* geplaatst worden, Kroatië tenslotte (waar een fascistische stroming bestond) zou autonomie krijgen.

Al die territoriale regelingen stelde Hitler op 3 april vast.

Drie dagen later, op zondag de 6de, werd het offensief ingezet. Het was door de Duitse militaire staven snel geïmproviseerd – en niet zonder bezorgdheid: zouden de Duitse tanks in het goeddeels bergachtige terrein dat zich uitstekend voor de guerrilla leende, wel snel genoeg kunnen oprukken? Hitler voorzag een langdurige en misschien wel moeilijke strijd. Maar het viel hem mee. Het Joegoslavische centrale bestuursapparaat werd op de ochtend waarop de strijd ontbrandde, lamgeslagen door een zware luchtaanval op het centrum van Belgrado waarbij enkele duizenden slachtoffers vielen. De mobilisatie van de Joegoslavische troepen liep in het honderd; hele regimenten, met name die welke afkomstig waren uit Kroatië (waar men zich steeds bij Servië achtergesteld gevoeld had), weigerden te vechten; de guerrilla, waarvoor niets voorbereid was, kwam niet van de grond en zelfs in bergachtige streken werd verzuimd bruggen op te blazen. Na elf dagen capituleerde het opperbevel, koning Peter II en minister-president Simowitsj ontkwamen ternauwernood per vliegtuig naar Griekenland.

In dat laatste land (dat, evenals Joegoslavië, op 6 april aangevallen werd) rukten de Duitsers iets minder snel op: hier en daar boden Griekse maar vooral ook Britse eenheden hardnekkige weerstand; dan gaf de Duitse superioriteit in de lucht en te land de doorslag. Het Griekse opperbevel

¹ Deze en de overige paragrafen in ons werk waarin wij een samenvatting geven van de strategische plannen der oorlogvoerende partijen alsmede van het oorlogsverloop, zijn hoofdzakelijk gebaseerd op de groep *Grand Strategy* uit de *Military Series* van de officiële Engelse *History of the Second World War*, op de algemene delen van de officiële Amerikaanse serie *United States Army in World War II* en op het officiële Russische werk (in Duitse vertaling) *Geschichte des grossen Vaterländischen Krieges der Sowjetunion*. Voor dit deel was speciaal nog van belang het werk van A. Hillgruber: *Hitlers Strategie. Politik und Kriegführung 1940–1941* (1965).